

TEZA:

1. Obwiniony radca prawny w trakcie zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, wielokrotnie wykonywał zawód radcy prawnego, poprzez składanie pozwów i występowanie jako pełnomocnik procesowy przed sądami powszechnymi, co uzasadnia wymierzenie kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu (odwołanie Ministra Sprawiedliwości).
2. Prawo do obrony gwarantowane jest obwinionemu w toku postępowania dyscyplinarnego nie tylko przez bezpośredni udział w rozprawach, ale także możliwość składania pisemnych oświadczeń i pism, a także prawa do składania środków zaskarżenia. Sposób realizacji tego prawa znajduje odzwierciedlenie w aktywności i zainteresowaniu obwinionego przebiegiem postępowania.

Sygn. akt: WO-161/21

ORZECZENIE

z dnia 24 marca 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Michał Rajski - sprawozdawca

Sędziowie: S WSD Monika Klonowska

S WSD Przemysław Ciszak

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz
po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2022 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego J. K., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę
Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem wpisu (...),

obwinionego o to, że:

1. w dniu 06.02.2019 r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 547/19 przed Sądem

Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

2. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 548/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018 r.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

3. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Ne 549/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art. 6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

4. w dniu 06.02.2019 r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 550/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy

prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6 , art. 11 ust. 1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

5. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Ne 551/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 13 8) w zw. z art.6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

6. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Ne 552/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

7. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 563/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6

miesiące a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

8. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 565/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

9. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 567/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

10. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 569/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych

(tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

11. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 568/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

12. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 564/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art. 6 , art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

13. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 566/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art.11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców

Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

14. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 562/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

15. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 571/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

16. w dniu 06.02.2019r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 570/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

17. w dniu 06.02.2019 r. wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i

występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 561/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy' z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art.11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

18. w okresie od 31 grudnia 2018 r. do 6 lutego 2019 r. wykonuje zawód radcy prawnego poprzez występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ns 487/18 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.6, art. 11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

19. w okresie od 31 grudnia 2018 r. do 22 stycznia 2019 r. wykonuje zawód radcy prawnego poprzez występowanie jako pełnomocnik procesowy i czynne wykonywanie obowiązków obrońcy oskarżonego P. J. w sprawie o sygnaturze IIIK 767/18 toczącej się od 26.10.2018r. przed Sądem Rejonowym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30.11.2018r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31.12.2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U.z2018r. poz. 138) w zw. z art.6, art.11 ust.1 i 2 oraz art.61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

20. w dniu 06.06.2019 r. wezwany pismem z dnia 15.05.2019 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. W. do stawienia się (...), (...), celem przesłuchania nie stawił się i nie

usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności mimo, iż w/w wezwanie zostało doręczone w dniu 17.05.2019[^] tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art.62 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.). tj. o czyn z art. 64 ust. ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 2115) w związku z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

Z powodu odwołania obrońcy Obwinionego oraz odwołania Ministra Sprawiedliwości od orzeczenia Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 7 maja 2021 r., sygn. akt: DO 22/19

orzeka:

1. utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy w zakresie pkt XXXX.

2. zmienia zaskarżone orzeczenie:

a) w punktach XXI - XXXIX w części dotyczącej kary, w ten sposób że w miejsce kary dyscyplinarnej tj. kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy wymierzoną za każdy z tych czynów, wymierza karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego,

b) w punkcie XXXXI w części dotyczącej kary łącznej pięciu lat zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, w ten sposób, że w miejsce kary łącznej tj. pięciu lat zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, wymierza karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

3. uchyla pkt XXXXII orzeczenia.

4. obciąża obwinionego kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 3.000, 00 (słownie: trzy tysiące) zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wniósł, w dniu 2 października 2019 r., do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych o ukaranie radcy prawnego J. K., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod nr (...), (dalej „Obwiniony”) z tytułu następujących zarzutów:

1. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Ne 547/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

2. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Ne 548/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

3. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 549/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych

wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

4. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 550/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

5. w okresie od 06 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 551/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

6. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze I Nc 552/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia

2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

7. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 563/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

8. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał wykonuje zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 565/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

9. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 567/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i

2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

10. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 569/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

11. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał wykonuje zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Nc 568/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

12. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 564/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

13. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 566/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

14. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 562/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

15. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 571/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

16. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o

sygnaturze X Ne 570/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

17. w okresie od 6 lutego 2019 r. do dnia złożenia wniosku o ukaranie wykonywał zawód radcy prawnego poprzez złożenie pozwu i występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ne 561/19 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

18. w okresie od 31 grudnia 2018 r. do nadal wykonuje zawód radcy prawnego poprzez występowanie jako pełnomocnik procesowy w sprawie o sygnaturze X Ns 487/18 przed Sądem Rejonowym Wydziałem X Cywilnym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

19. w okresie od 31 grudnia 2018 r. do nadal wykonuje zawód radcy prawnego poprzez występowanie jako pełnomocnik procesowy i czynne wykonywanie obowiązków obrońcy oskarżonego P. J. w sprawie o sygnaturze III K 767/18 toczącej się od 26 października 2018 r. przed Sądem Rejonowym w (...) w sytuacji, gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd

Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o ukaraniu radcy prawnego J. K. numer wpis (...) karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy a orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 31 grudnia 2018 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

20. w dniu 6 czerwca 2019 r. wezwany pismem z dnia 15 maja 2019 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. W. do stawienia się (...), Plac (...), celem przesłuchania nie stawił się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności mimo, iż w/w wezwanie zostało doręczone w dniu 17 maja 2019 r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Orzeczeniem z dnia 7 maja 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (dalej „OSD” lub „Sąd I instancji”), uznał Obwinionego:

1. winnym popełnienia przewinień dyscyplinarnych, tj. czynów określonych w pkt od 1 do 17, wniosku o ukaranie, przy czym uznał, że czyny te Obwiniony popełnił w dniu 6 lutego 2019 r. i za każdy z tych czynów wymierzył Obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy;
2. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. czynu określonego w pkt 18. Wniosku o ukaranie, przy czym uznał, że czyn ten radca prawny J. K. popełnił w okresie od 31 grudnia 2018 r. do 6 lutego 2019 r. i za czyn ten wymierzył Obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy;
3. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. czynu określonego w pkt 19. Wniosku o ukaranie, przy czym uznaje, że czyn ten Obwiniony popełnił w okresie od 31 grudnia 2018 r. do 22 stycznia 2019 r. i za czyn ten wymierzył Obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy;
4. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. czynu określonego w pkt 20 wniosku o ukaranie i za czyn ten wymierzył Obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy;

5. na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych OSD wymierzył Obwinionemu karę łączną zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat;

Ponadto na podstawie art. 65 ust. 2b. ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych OSD orzekł dodatkowo obok kar zawieszenia prawa do wykonywania zawodu orzeczonych w pkt 1,2, 3,4,5, 6, 7, 8,9, 10,11,12,13, 14, 15,16, 17, 18, 19,20 orzekł zakaz wykonywania patronatu na dziesięć lat;

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obciążył Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.500,00 zł.

Od powyższego orzeczenia w dniu 17 września 2021 roku, pismem datowanym na 13 września 2021 roku, odwołała się obrońca Obwinionego zaskarżając orzeczenie OSD z dnia 7 maja 2021 roku w całości na korzyść obwinionego.

Obrońca obwinionego zarzuciła orzeczeniu OSD z dnia 7 maja 2018 roku:

I. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie:

1) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny dowodów polegające na:

a) nie daniu wiary wyjaśnieniom obwinionego, że do dnia 11.02.2019 r. nie wiedział o tym, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał w stosunku do niego w dniu 30.11.2018 r. orzeczenie, którym ukarano go karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy i które to orzeczenie uprawomocniło się z dniem 31.12.2018 r., mimo że obwiniony od początku konsekwentnie wskazuje, że nie wiedział o wydanym orzeczeniu, nie odebrał osobiście przesyłki zawierającej wskazane orzeczenie i wykonywał tym czasie prace głównie poza biurem, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sad, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych,

b) uznaniu, że okoliczność, iż obwiniony od 1.01.2019 r. wykonywał na rzecz (...) Sp. z o.o. w (...). i (...) sp. z o.o. w (...) usługi w charakterze „prawnika” i „doradcy ds. organizacyjno-prawnych” stanowi dowód świadomości obwinionego, że miał on wówczas zawieszone prawo do wykonywania zawodu, co wiązałoby się z tym, że zarówno obwiniony, jak i jego mocodawcy wiedzieli o zawieszeniu prawa do wykonywania zawodu, mimo że nieco ponad miesiąc później, w

dniu 6.02.2019 r., obwiniony złożył w imieniu tego samego mocodawcy (...) sp. z o.o. w (...). kilkanaście pozwów jako pełnomocnik procesowy - radca prawny, czego mocodawca nie zleciłby mu, wiedząc, że obwiniony ma zawieszony prawo do wykonywania zawodu, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych,

c) uznaniu, że uzyskanie informacji od członka Prezydium OIRP w (...) r.pr. D. C. o zawieszeniu w prawie wykonywania zawodu radcy prawnego nie może stanowić dla obwinionego wystarczająco wiarygodnego źródła informacji, aby obwiniony powziął czynności zmierzające do powstrzymania się do wykonywania czynności radcy prawnego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, mimo, że z doświadczenia życiowego wynika, że informacje dotyczące spraw rozstrzyganych w OSD OIRP przekazane przez członka Prezydium OIRP cechują się wiarygodnością i pewnością informacji,

d) uznaniu, że brak kwestionowania prawidłowości doręczenia mu orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał z dnia 30.11.2018 r. stanowi dowód, że obwiniony miał możliwość zapoznania się z treścią orzeczenia i był świadomy treści orzeczenia, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych mimo że obwiniony zaniechał kwestionowania doręczenia orzeczenia po uzyskaniu informacji, że przesyłkę odebrała osoba upoważniona do przebywania w jego kancelarii,

2) art. 117 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez nieodroczenie rozprawy w dniu 7 maja 2021 r., przeprowadzenie postępowania i wydanie wyroku, pozbawienie oskarżonego prawa do obrony, z uwagi na pozbawienie go możliwości osobistego uczestniczenia w rozprawie, składania ewentualnych wyjaśnień i wniosków dowodowych, mimo złożenia wniosku o odroczenie rozprawy,

II. błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegającego na:

1) niezasadnym ustaleniu, że obwiniony przed dniem 11.02.2019 r. wiedział o tym, że Okręgowy

Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał w stosunku do niego w dniu 30.11.2018 r. orzeczenie, którym ukarano go karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, w konsekwencji, że dopuścił się zarzucanych mu czynów w pkt 1-19 orzeczenia z winy umyślnej, w sytuacji gdy obwiniony nie był świadomy wydania orzeczenia zawieszającego go w prawach do wykonywania zawodu radcy prawnego do dnia 11.02.2019 r., kiedy to pozyskał taką informację od r. pr. D. C.,

2) niezasadnym ustaleniu, że obwiniony świadomie wprowadził sądy orzekające w sprawach wymienionych w pkt 1-19 zaskarżonego orzeczenia w błąd co do swojego statusu zawodowego i świadomie działał na szkodę klientów, w sytuacji gdy obwiniony dokonując czynności jako pełnomocnik procesowy - radca prawny w ww. sprawach, nie był świadomy, że ma zawieszane prawo do wykonywania zawodu radcy prawnego,

3) niezasadnym ustaleniu, że obwiniony umyślnie popełnił zarzucane mu czyny, w sytuacji kiedy obwiniony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, ewentualnie zarzucane mu czyny dokonał nieumyślnie, gdyż obwiniony nie wiedział, że została orzeczona wobec niego kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego,

III. obraży przepisów prawa materialnego poprzez naruszenie art. 28 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy obwiniony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, w związku z czym nie można zarzucać mu popełnienia przewinienia dyscyplinarnych i należałoby go uniewinnić, a z ostrożności procesowej również:

1) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec obwinionego kary dyscyplinarnej poprzez orzeczenie wobec niego rażąco surowej kary w stosunku do negatywnych następstw zarzucanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych, w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania i nie uwzględnienie w należyтым stopniu dyrektyw sądowego wymiaru kary;

2) obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych polegającą na pominięciu, że czyny zarzucone obwinionemu opisane w pkt 1-17 orzeczenia winny być postrzegane jako jedno przewinienie dyscyplinarne objęte czynem ciągłym albowiem polegały na złożeniu w tym samym dniu, w tym samym sądzie i w imieniu tego samego mocodawcy

kilkunastu pozwów jako pełnomocnik procesowy - radca prawny co doprowadziło do rozbicia fragmentów jednego przewinienia dyscyplinarnego na siedemnaście różnych deliktów dyscyplinarnych, za który każdy została wymierzona obwinionemu surowa kara.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca Obwinionego wniosła o:

1. Zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od postawionych mu zarzutów;
ewentualnie - w przypadku nieuznania przez Sąd wniosku o uniewinnienie obwinionego, o
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia z dnia 7.05.2021 r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w sprawie o sygn. akt Do 22/11 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; ewentualnie - w przypadku nieuznania przez Sąd powyższych wniosków o:
3. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wymierzonej obwinionemu kary.

Obrońca obwinionego wniosła również o zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa, według norm przypisanych.

Od orzeczenia OSD z dnia 17 maja 2021 roku pismem datowanym na 16 września 2021 roku, odwołał się Minister Sprawiedliwości zaskarżając orzeczenie OSD z dnia 7 maja 2021 roku na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary wymierzonej obwinionemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego deliktu dyscyplinarnego i stopnia winy Obwinionego.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości Sąd I instancji nie uwzględnił w pełnym zakresie wszystkich dyrektyw wymiaru kary, gdy powinien zważyć, aby orzeczona kara była współmierna do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynu, odpowiadała społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz aby realizowała cele zapobiegawcze i wychowawcze. W stosunku do sprawcy deliktu dyscyplinarnego OSD winien był dokonać w sposób prawidłowy oceny zarówno stopnia zawinienia sprawcy, jak też i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem deliktu dyscyplinarnego.

Minister Sprawiedliwości wskazał, że Obwiniony przed popełnieniem deliktów dyscyplinarnych będących przedmiotem postępowania został skazany kilkakrotnie karami nagany, karą pieniężną

i karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, a następnie pomimo prawomocnych przeczeń, z pełną świadomością podjął się prowadzenia spraw sądowych wiedząc, że działanie takie jest nie do pogodzenia z wymaganą uczciwością i etyką zawodową. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości wymierzone poprzednio kary nagany oraz kara pieniężna, jak i kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu nie przyniosły pożądanego efektu, bowiem Obwiniony ponownie rażąco naruszył zasady etyki, wykonując zawód radcy prawnego, pomimo prawomocnych i podlegających wykonaniu orzeczeń OSD wymierzających mu już karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, co stanowi rażąco oznakę lekceważenia porządku prawnego. Mając zatem na uwadze dotychczasową karalność dyscyplinarną Obwinionego i nieskuteczność, w zakresie prewencji, orzeczonych wobec niego kar zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, ponowne orzeczenie wobec niego kary tego samego rodzaju jest rażąco łagodne i niecelowe.

Wskazując na powyższe zarzuty, Minister Sprawiedliwości wniósł o zmianę wydanego w sprawie i jego zmianę poprzez wymierzenie obwinionemu za każdy z czynów z pkt 1-19 kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego i w konsekwencji kary łącznej pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Dnia 10 lutego 2022 roku do akt sprawy wpłynęła odpowiedź obrońcy Obwinionego na odwołanie Ministra Sprawiedliwości w której Obrońca odniosła się do zarzutów postawionych orzeczeniu sądu I instancji postawionych przez Ministra Sprawiedliwości oraz ponownie podniosła okoliczności stwierdzone w jej odwołaniu z dnia 13 września 2021 roku.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Sąd I instancji należycie przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, tj. przeprowadził analizę i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniony radca prawny J. K. dopuścił się zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, a jego wina, jak również okoliczności przypisanych mu czynów nie budzą żadnych wątpliwości. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Sąd I instancji zebrał i ujawnił pełny materiał dowodowy niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Lektura uzasadnienia wskazuje, że Sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody

przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, jakie zaś uznał za nieudowodnione oraz na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Wobec powyższego, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, proces orzekania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom Kodeksu postępowania karnego znajdującym w niej odpowiednie zastosowanie.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, należy ustosunkować się do zarzutów podniesionych przez obrońcę Obwinionego oraz Ministra Sprawiedliwości we wniesionych przez nich odwołaniach, w pierwszej kolejności rozpatrując odwołanie obrońcy Obwinionego.

Odwołanie obrońcy Obwinionego nie jest zasadne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego (dalej: „WSD” bądź „Wyższy Sąd Dyscyplinarny”) podniesione przez obrońcę Obwinionego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie z przyczyn wskazanych poniżej, gdzie WSD odniesie się osobno do poszczególnych zarzutów.

I. Jeśli chodzi o zarzuty obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie: art. 7 w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny dowodów polegające na:

a) nie daniu wiary przez OSD wyjaśnieniom Obwinionego w kwestii jego wiedzy o tym, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał w stosunku do niego w dniu 30.11.2018 r. orzeczenie, którym ukarano go karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy i które to orzeczenie uprawomocniło się z dniem 31.12.2018 r., mimo że obwiniony od początku konsekwentnie wskazuje, że nie wiedział o wydanym orzeczeniu, nie odebrał osobiście przesyłki zawierającej wskazane orzeczenie i wykonywał tym czasie prace głównie poza biurem i w konsekwencji błędnego przyjęcia przez OSD, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, Wyższy Sąd

Dyscyplinarny podziela poczynione przez OSD ustalenia stanu faktycznego w kwestii skuteczności doręczenia orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego o sygn. akt Do-42/18 z dnia 30 listopada 2018 r., wraz z jego pisemnym uzasadnieniem.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, że ww. orzeczenie w sprawie WO-42/18 zostało doręczone obwinionemu radcy prawnemu w dniu 6 grudnia 2018 r. - na adres prowadzonej przez niego Kancelarii Radcy Prawnego w (...), przy ul. (...). Odbiór przesyłki zawierającej uzasadnienie wraz z pisemnym uzasadnieniem potwierdzony został przez upoważnioną osobę, przebywającą w Kancelarii.

W pierwszej kolejności WSD wskazuje na treść art. 8 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych stanowiący, iż radca prawny jest obowiązany zawiadomić radę właściwej okręgowej izby radców prawnych o podjęciu wykonywania zawodu i formach jego wykonywania, o adresie i nazwie kancelarii lub spółki oraz podać adres dla doręczeń. Radca prawny ma obowiązek niezwłocznie zawiadamiać o każdej zmianie tych danych. Pisma w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy wysyła się, ze skutkiem doręczenia, na adres dla doręczeń, o którym mowa w zdaniu pierwszym. Treść powyższego przepisu przesądza, w ocenie WSD, kwestię skuteczności powoływania się Obwinionego na brak świadomości istnienia orzeczenia OSD wydanego w jego sprawie doręzonego na adres jego kancelarii.

Jednocześnie, na marginesie, WSD zwraca uwagę że zgodnie z art. 132 § 2 Kodeksu Postępowania Karnego stosowanego o odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym, na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w razie chwilowej nieobecności adresata w miejscu wskazanym jako miejsce wykonywania zawodu radcy prawnego pismo doręcza się dorosłemu domownikowi/osobie przebywającej pod tym adresem. W razie nieobecności domownika pismo doręcza się administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli podejmą się oddać pismo adresatowi. Przepis art. 133 § 2 stosuje się odpowiednio.

Wobec takiego brzmienia przepisu regulującego doręczanie pism w postępowaniu dyscyplinarnym, faktu doręczenia orzeczenia z dnia 6 grudnia 2018 roku, na adres prowadzonej przez niego Kancelarii, wskazany Radzie OIRP w (...) jako adres do korespondencji i odebrania go przez uprawnioną osobę w dniu 6 grudnia 2018 r.; przedmiotowe orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zostało doręczone radcy prawnemu J. K. w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. Zaniechanie w tym przedmiocie obciąża wyłącznie radcę prawnego J. K. i nie jest ani nie może być uznane za okoliczność usprawiedliwiająca nie wykonanie przez niego orzeczenia sądu dyscyplinarnego.

Na marginesie WDS wskazuje, że tłumaczenie Obwinionego wskazującego że okolicznością usprawiedliwiającą nie stosowanie się do orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego wydanego w jego sprawie jest fakt, iż nie przeczytał przychodzącej na adres jego kancelarii korespondencji, jest w przypadku radcy prawnego kuriozalny, i w opinii WSD nie powinien mieć miejsca w przypadku radcy prawnego, którego podstawowym obowiązkiem w przypadku otrzymania korespondencji jest zapoznanie się z nią.

b) W zakresie zarzutu objętego podpunktem b) odwołania, tj. uznania, że okoliczność, iż obwiniony od 1.01.2019 r. wykonywał na rzecz (...) Sp. z o.o. w (...) i (...) sp. z o.o. w (...) usługi w charakterze „prawnika” i „doradcy ds. organizacyjno-prawnych” stanowi dowód świadomości obwinionego, że miał on wówczas zawieszone prawo do wykonywania zawodu, co wiązałoby się z tym, że zarówno obwiniony, jak i jego mocodawcy wiedzieli o zawieszeniu prawa do wykonywania zawodu, mimo że nieco ponad miesiąc później, w dniu 6.02.2019 r., obwiniony złożył w imieniu tego samego mocodawcy (...) sp. z o.o. w (...). kilkanaście pozwów jako pełnomocnik procesowy - radca prawny, czego mocodawca nie zleciłby mu, wiedząc, że obwiniony ma zawieszone prawo do wykonywania zawodu, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, WSD wskazuje, że OSD w uzasadnieniu orzeczenia nie zarzuca Obwinionemu, że ten świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych. W ocenie WSD, OSD słusznie wskazał, że powyższa okoliczność dodatkowo wskazuje, na to że Obwiniony miał świadomość faktu, toczącego się przeciwko niemu, kolejnego postępowania dyscyplinarnego. Na marginesie, według WSD dywagacje OSD na powyższe okoliczności mają marginalne znaczenie wobec faktu prawidłowego doręczenia Obwinionemu korespondencji zawierającej odpis orzeczenia w sprawie WO-42/18.

c) Także niezasadne są zarzuty objęte podpunktem c) i d) odwołania tj. zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów polegający na uznaniu przez OSD, że uzyskanie informacji od członka Prezydium OIPR r.pr. D. C. o zawieszeniu w prawie wykonywania zawodu radcy prawnego nie może stanowić dla obwinionego wystarczająco wiarygodnego źródła informacji, aby obwiniony powziął czynności zmierzające do powstrzymania się do wykonywania czynności radcy prawnego, oraz zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów polegający na uznaniu, że brak kwestionowania prawidłowości doręczenia mu orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał z dnia 30.11.2018 r. stanowi dowód, że obwiniony miał

możliwość zapoznania się z treścią orzeczenia i był świadomy treści orzeczenia, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sad, że obwiniony świadomie naruszył zasady wynikające z orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i umyślnie dopuścił się do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych mimo, że obwiniony zaniechał kwestionowania doręczenia orzeczenia po uzyskaniu informacji, że przesyłkę odebrała osoba upoważniona do przebywania w jego kancelarii.

Wywód OSD dotyczący oceny dowodów objętych zarzutami ppkt. c) i d) poddać należy ocenie przy uwzględnieniu powyżej kontrolowanych zarzutów zawartych w podpunktach a) i b) tj. przy uwzględnieniu faktu skutecznego doręczenia odpisu orzeczenia w sprawie WO-42/18 z 6 grudnia 2019 roku, oraz rozpoczęcia świadczenia od 1 stycznia 2019 r. usług na rzecz (...) sp. z o.o. w (...) w charakterze prawnika, zaś w (...) sp. z o.o. w (...) - w charakterze doradcy d/s organizacyjno-prawnych.

Analiza akt postępowania wskazuje, że OSD przy wydawaniu orzeczenia oparł przekonanie o sposobie rozstrzygnięcia na wszystkich przeprowadzonych w postępowaniu dowodach, które zostały w sprawie przeprowadzone, oceniając je swobodnie, mając jednak na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. W ocenie WSD, nie danie wiary wyjaśnieniom Obwinionego w kwestii daty powzięcia wiadomości o wydaniu orzeczenia oparta została na zasadach prawidłowego rozumowania, wiedzy o wykonywaniu zawodu radcy prawnego oraz doświadczeniu życiowym. W ocenie WSD analiza przeprowadzonych dowodów w sprawie nie może prowadzić do logicznie spójnych wniosków innych niż te do których doszedł OSD. Radca Prawny jest zobowiązany i w większości przypadków wykonuje czynności zawodowe profesjonalnie i z dochowaniem należytej staranności, takich samych standardów pracy należy także wymagać od osób z którymi radca prawny współpracuje przy wykonywaniu czynności zawodowych. Doświadczenie zawodowe radcy prawnego, orzekających w sprawie sędziów oraz wiedza wynikająca ze znajomości przepisów ustawy o radcach prawnych oraz uchwał regulujących wykonywanie czynności zawodowych, a w szczególności regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego oraz kodeksu etyki radcy prawnego, pozwala sytuować czynność odbioru korespondencji, początku biegu terminu do dokonania, czy obliczania terminów na wniesienie pisma procesowego w postępowaniu karnym, cywilnym czy administracyjnym, oraz skutkach niedochowania terminów, za fundamentalne dla wykonywania zawodu radcy prawnego, ale i wykonywania pracy biurowej przez najmniej wykwalifikowanego pracownika biurowego kancelarii. Z powyższego powodu, za niewiarygodne należy uznać wyjaśnienia Obwinionego, że pomimo faktu, nie kwestionowanego, że orzeczenie w

sprawie WO-42/18 z 6 grudnia 2019 roku odebrała w lokalu kancelarii obwinionego osoba która była upoważniona do odbioru korespondencji, to nie przekazała tej korespondencji niezwłocznie osobie która jest jej adresatem, a dodatkowo obwiniony, który ma świadomość toczącego się postępowania dyscyplinarnego w której jest obwinionym, nie zapoznaje się z nią przez dwa miesiące.

Doświadczenie życiowe i zawodowe wyklucza możliwość wystąpienia takiej sytuacji w kancelarii radcy prawnego. Jeśli jednak taka sytuacja miałaby miejsce to w pierwszej kolejności stanowiło by to przejaw rażącej niefrasobliwości i dramatycznie niskiej kultury organizacyjnej kancelarii radcy prawnego, z drugiej strony nie mogłaby stanowić podstawy skutecznego zarzutu nieznamomości treści doręczonej prawidłowo korespondencji sądowej i np. przywrócenia terminu do dokonania czynności.

II. Podniesiony przez obrońcę obwinionego zarzut naruszenia art. 117 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez nieodroczenie rozprawy w dniu 7 maja 2021 r., przeprowadzenie postępowania i wydanie wyroku, pozbawienie oskarżonego prawa do obrony, z uwagi na pozbawienie go możliwości osobistego uczestniczenia w rozprawie, składania ewentualnych wyjaśnień i wniosków dowodowych, mimo złożenia wniosku o odroczenie rozprawy, także jest niezasadny. OSD orzekający w sprawie, postanowił nie uwzględnić wniosku (z dnia 6 maja 2021 r., wpływ do biura Izby w dniu 6 maja 2021 r. o godz. 11:59 oraz 12:14, za pośrednictwem poczty e-mail) obrońcy J. K. o odroczenie rozprawy, uznając że nie uprawdopodobnił on zaistnienia zdarzeń, na które powołuje się w tym wniosku, zaś argumenty powołane przez wnioskodawcę, w świetle zgromadzonego materiału, nie stanowią przeszkody do przeprowadzenia rozprawy, tym bardziej, że obwiniony ustanowił obrońcę, który mógł z kolei udzielić pełnomocnictwa substytucyjnego, tak aby uczestniczyć w rozprawie, a sam obwiniony nie wypowiedział się w przedmiocie wniosku o odroczenie rozprawy. Swoją decyzję dodatkowo OSD uzasadnił faktem, że był to kolejny wniosek obrońcy lub obwinionego o odroczenie rozprawy, zmierzający zdaniem OSD do obstrukcji - wcześniejsze wnioski o odroczenie rozprawy były składane w dniach: 18 listopada 2019 r., 3 lipca 2020 r. oraz 15 marca 2021 r.

W ocenie WSD, w pierwszej kolejności wskazać należy, że przepisy ustawy kodeks postępowania karnego stosuje się w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych odpowiednio, co oznacza że w przypadku kiedy dana kwestia jest uregulowana w szczególności sposób w ustawie o radcach prawnych przepisu tego nie stosuje się.

W stanowiącej podstawę zarzutu sytuacji zastosowanie ma przepis art. 68³ ust. 2 ustawy z dnia 6

lipca 1982 r. o radcach prawnych, w myśl której „niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę, posiedzenie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należyte usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzenie czynności przed rzecznikiem, albo sąd dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną”. Zasadą jest zatem brak wpływu niestawiennictwa obwinionego na rozprawę przed sądem dyscyplinarnym na możliwość jej przeprowadzenia, chyba że wystąpią dwojakiego rodzaju okoliczności: 1. należyte usprawiedliwienie nieobecności oraz 2. wniosek o odroczenie (przerwanie) rozprawy (posiedzenia). Wymagania co do „należytego usprawiedliwienia” niestawiennictwa wskazuje 68³ ust. 5 ustawy o radcach prawnych, stanowiąc iż „należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby - przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie”. O ile w przypadku wcześniejszych wniosków OSD uznał że obrońca Obwinionego sprostą! wymogom jakie stawia wnioskowi o odroczenie ustawa o radcach prawnych tak wniosek z dnia 6 maja 2021 roku jako nieuprawdopodobniony, zdaniem WSD należało nie uwzględniać.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w świetle powyższych okoliczności, OSD był uprawniony do prowadzenia rozprawy pod nieobecność Obwinionego i jego obrońcy.

Na marginesie, pragnąc odnieść się do zarzutu obrońcy obwinionego dotyczącego realizacji prawa do obrony w postępowaniu dyscyplinarnym, Wyższy Sąd Dyscyplinarny szerzej odniesie się do twierdzeń odwołania w zakresie rzekomego naruszenia prawa do obrony.

Jak się wskazuje w orzecznictwie w odniesieniu postępowania dyscyplinarnego radców prawnych, „nie każde naruszenie przepisów prawa karnego procesowego w postępowaniu dyscyplinarnym - zwłaszcza tego nieopisanego i pozostającego poza treścią art. 439 k.p.k. - stanowić będzie podstawę uchylenia wieńczącego go orzeczenia” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt II DSI 24/19, Lex nr 2710513). Uzasadniając swoje stanowisko w wyżej wskazanym postanowieniu Sąd Najwyższy uwypuklił, iż postępowanie to dotyczy „prawników - praktyków, a więc podmioty profesjonalne, doskonale znające procedury, jak i wynikające z nich możliwości doprowadzania do sytuacji procesowych, pozwalających na kontrolowanie przebiegu postępowania dyscyplinarnego, czy też skierowaniu go w pożądanym przez siebie kierunku.

Dlatego w toku tego postępowania, bacząc na konieczność przestrzegania praw obwinionych, należy zwracać szczególną uwagę na wszelkie przejawy wykorzystywania norm gwarancyjnych w celach sprzecznych z ich ideą - wypaczania ich charakteru i wykorzystywania dla obstrukcji procesowej. Podmioty, których te postępowania dotyczą mają z natury rzeczy świadomość prawną na bardzo wysokim poziomie, wiedzę i praktykę, niedostępną innym osobom, w tym także tym reprezentowanym przez nich w postępowaniu karnym, z której wykorzystywania w toku świadczenia pomocy prawnej czynią na co dzień źródło dochodu. Dla takich właśnie osób, przede wszystkim przewidziany jest cały system norm gwarancyjnych w postępowaniu karnym oraz towarzyszący im system pomocy prawnej. Jego celem jest ochrona praw stron i interesów innych uczestników tego postępowania, których przestrzeganie służy realizacji celów postępowania karnego, którym ostatecznie jest trafność reakcji. Przestrzeganie procedury podczas dążenia do osiągnięcia tego celu jest natomiast gwarancją uznania jej za sprawiedliwą. Zaznaczyć należy, iż podmioty kwalifikowane w toku postępowania dyscyplinarnego, pomimo profesjonalnego przygotowania i obycia w kwestiach szeroko rozumianego prawa również mają zagwarantowaną możliwość korzystania z pomocy prawnej, a więc z dodatkowej pomocy innych "fachowców". Stawna ich to w dwójnasób korzystnej sytuacji. Możliwe jest zatem, a nawet pożądane w praktyce orzeczniczej, badanie wad procesu nie tylko pod kątem ich wpływu na treść orzeczenia, a więc ich skutków dla uznania stopnia naruszenia prawa za rażący, ale i przyczyn ich zaistnienia pod kątem świadomego ich wywoływania przez profesjonalne podmioty - zachowaniem zgodnym z prawem, aczkolwiek wątpliwym etycznie. W szczególności dotyczy to przepisów regulujących realizację prawa do obrony i związanego z tym prawem dotrzymywania wszelkiego rodzaju terminów, zawiadomień czy doręczeń. Prawo do obrony gwarantowane jest bowiem w toku postępowania dyscyplinarnego nie tylko przez bezpośredni udział, ale i możliwość składania pisemnych oświadczeń, pism, nie wyłączając prawa do składania środków zaskarżenia. Sposób realizacji tego prawa pozostawiono woli stron, która znajduje odzwierciedlenie w aktywności i zainteresowaniu przebiegiem postępowania. Mając świadomość prawną - wiedzę specjalistyczną i doświadczenie, podmioty te znają nie tylko swoje prawa, ale co równie oczywiste - doskonale znają swoje powinności i skutki ich niedochowania. Przyjmując pasywną postawę i świadomie rezygnując z pewnych gwarancji, czy też ignorując świadomie prawne powinności, w tym też te wynikające z ostrożności procesowej, tracą podstawę racjonalności i skuteczności zarzutu naruszenia ich prawa do obrony. Świadome wywoływanie określonych skutków procesowych, zwłaszcza w wyniku nadużywania wspomnianych norm gwarancyjnych związanych immanentnie z prawem do obrony nie może być prawnie relewantne w kontekście podstaw uchylania orzeczeń dyscyplinarnych. Dotyczy to też takich naruszeń prawa

w postępowaniu dyscyplinarnym, które taki skutek wywołałoby w toku postępowania karnego. Formalizm tego postępowania musi być bowiem zdecydowanie mniejszy. Wynika to chociażby ze sposobu odwołania się do norm karnoprosesowych, z którego nie wynika, by stosowanie instytucji prawa karnego procesowego w postępowaniu dyscyplinarnym miało charakter bezpośredni i literalny. Zastosowanie norm gwarancyjnych winno być dostosowane nie tylko do przedmiotu tego postępowania, ale i zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej, ograniczonej do kwestii zawodowych.”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za celowe tak obszerne powołanie motywów stanowiska Sądu Najwyższego w niniejszym uzasadnieniu, gdyż trafnie oddają one punkt widzenia WSD względem postawionego przez Obwinionego zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 6 Kpk.

Należy zauważyć, że Obwiniony w postępowaniu dyscyplinarnym w niniejszej sprawie, poza złożeniem pisemnych wyjaśnień, nie uczestniczył. Także obrońca obwinianego jako swoistą linię obrony przyjęła składanie wniosków o odroczenie rozprawy, gdzie WSD podziela stanowisko OSD wskazane w uzasadnieniu orzeczenia, iż wnioski te zmierzały do obstrukcji procesu.

Podsumowując powyższy wywód, bierna postawa procesowa polegająca na niestawianiu się Obwinionego i jego obrońcy na kolejno wyznaczane, w dniach 22 listopada 2019 roku, 10 lipca 2020 roku, 19 marca 2021 roku, 7 maja 2021 roku terminy rozpraw stanowią, w ocenie WSD przejaw obstrukcji postępowania będący swoistą linią obrony Obwinionego.

Z powyższych przyczyn zarzut naruszenia art. 117 § 2 KPK, oraz art. 6 KPK jako nieuzasadniony nie może prowadzić do wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji.

III. Jeśli chodzi o zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegający na:

1) niezasadnym ustaleniu że obwiniony przed dniem 11.02.2019 r. wiedział o tym, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał w stosunku do niego w dniu 30.11.2018 r. orzeczenie, którym ukarano go karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, w konsekwencji, że dopuścił się zarzucanych mu czynów w pkt 1-19 orzeczenia z winy umyślnej, w sytuacji gdy obwiniony nie był świadomy wydania orzeczenia zawieszającego go w prawach do wykonywania zawodu radcy prawnego do dnia 11.02.2019 r., kiedy to pozyskał taką informację od r. pr. D. C., oraz

2) niezasadnym ustaleniu, że obwiniony umyślnie popełnił zarzucane mu czyny, w sytuacji kiedy

obwiniony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, gdyż obwiniony nie wiedział, że została orzeczona wobec niego kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, oraz

3) niezasadnym ustaleniu, że obwiniony umyślnie popełnił zarzucane mu czyny, w sytuacji kiedy obwiniony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, ewentualnie zarzucane mu czyny dokonał nieumyślnie, gdy obwiniony nie wiedział, że została orzeczona wobec niego kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego,

Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że zarzut ten nie jest zasadny.

W ocenie WSD, OSD swoje przekonanie oparł na materiale dowodowym w sprawie przeprowadzając logiczny proces myślowy w kwestii doręczenia Obwinionemu odpisu orzeczenia wydanego w sprawie WO-42/18 z 6 grudnia 2019 roku. Jak już powyżej, w treści uzasadnienia wskazał WSD za niewiarygodne należy uznać wyjaśnienia Obwinionego, że pomimo faktu, nie kwestionowanego, że korespondencję zawierającą orzeczenie w sprawie WO-42/18 z 6 grudnia 2019 roku odebrała w lokalu kancelarii obwinionego osoba upoważniona do odbioru korespondencji, która nie przekazała tej korespondencji niezwłocznie osobie która jest jej adresatem, a dodatkowo Obwiniony, który ma świadomość toczącego się przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego, nie zapoznaje się z nią przez dwa miesiące. Tłumaczenia Obwinionego, że pomimo prawidłowego, skutecznego w świetle przepisów o doręczeniach zawartych w ustawie o radcach prawnych i Kodeksie Postępowania Karnego, pozostawał on nieświadomym istnienia doręzonego mu orzeczenia do dnia 11.02.2019 r., kiedy to pozyskał taką informację od r. pr. D. C. nie sposób uznać za wiarygodne, szczególnie przy uwzględnieniu, że adresatem korespondencji jest radca prawny, profesjonalista który, wykonując czynności zawodowe w indywidualnej kancelarii prawnej codziennie odbiera co najmniej kilka listów poleconych za potwierdzeniem odbioru. WSD podziela stanowisko OSD, że skoro orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zostało doręczone radcy prawnemu J. K. w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią, to zaniechanie w tym przedmiocie obciąża wyłącznie Obwinionego i nie jest ani nie może być okolicznością usprawiedliwiającą. Gdyby bowiem przyjąć za zasadny tok rozumowania obwinionego radcy prawnego przedstawiony w tej sprawie, to prawidłowość każdego doręczenia jakiegokolwiek dokumentu można by kwestionować poprzez zaprzeczenie zapoznania się z jego treścią - nieodczytanie. Tym samym ustalenia OSD w powyższej kwestii uznać należy za prawidłowe.

Wobec powyższych ustaleń dotyczących zarzutu w kwestii przyjęcia przez OSD świadomości Obwinionego istnienia prawomocnie orzeczonej wobec niego kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, także zarzut obrońcy Obwinionego dotyczący nieprawidłowości przyjęcia przez OSD świadomego wprowadzenia przez Obwinionego sądów w błąd co do jego statusu zawodowego i świadomego działania na szkodę klientów, nie może być uznany za uzasadniony. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela wywód Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego dotyczący skutków prawnych wykonywania czynności zawodowych w czasie kiedy wskutek orzeczonej kary dyscyplinarnej zawieszenia prawa do wykonywania zawodu czynności te dokonuje w sferze prawidłowego wykonywania czynności zawodowych. Przyjmując, za udowodniony fakt, że obwiniony mógł, przy zachowaniu należytej staranności, zapoznać się z treścią orzeczenia wydanego w sprawie WO-42/18 z 6 grudnia 2019 roku i biorąc pod uwagę wykonywany przez niego przez wiele lat zawód radcy prawnego w ocenie WSD Obwiniony był świadom, że w stosunku do niego zostało wydane orzeczenie oraz jaką orzeczono wobec niego karę. Uwzględniając powyższe założenie wykonywanie czynności zawodowych w czasie orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, jest rażącym przykładem zawnionego nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego oraz przykładu czynu sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, a zwłaszcza z obciążającym każdego radcę prawnego obowiązkiem wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością.

IV. Także zarzut obrazy przepisów prawa materialnego poprzez naruszenie art. 28 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy obwiniony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, w związku z czym nie można zarzucać mu popełnienia przewinienia dyscyplinarnych i należałoby go uniewinnić, jest w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego chybiony. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny prawidłowo ustalił stan faktyczny a w szczególności okoliczność świadomości Obwinionego wydania orzeczenia tego Sądu z dnia 30 listopada 2018 r. w sprawie o sygn. akt DO 42/18, w konsekwencji nie sposób uznać by Obwiniony działał w warunkach usprawiedliwionego błędu co do okoliczności stanowiącej znamię zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych. Analizując przedmiotową kwestię WSD wskazuje że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego rozważając zaistnienie pojęcie usprawiedliwionego błędu co do znamion czynu zabronionego (art. 28 § 1 KK), przy normatywnym ujęciu winy, uzasadnione było przyjęcie dwupłaszczyznowej analizy zachowania sprawcy pozostającego w błędzie.

Wartościowanie opiera się na: stwierdzeniu powinnośi posiadania informacji o stanie faktycznym koniecznych dla uniknięcia błędu oraz stwierdzeniu możliwości rozpoznania popełnionego błędu. Punktem odniesienia dla dokonywanego wartościowania jest obiektywny wzorzec osobowy, tzw. wzorcowy obywatel wyposażony w cechy indywidualizujące pewną grupę, wyrażający zespół oczekiwań i cech działania podmiotu sumiennie wykonującego swoje obowiązki i posiadającego do tego odpowiednie kwalifikacje oraz kondycję. Ten zobiektywizowany standard poddany jest konkretyzacji na drugim etapie wartościowania, gdzie badana jest możliwość uniknięcia błędu przez konkretnego sprawcę w danych okolicznościach. W tym wypadku, pod uwagę brana jest relacja, w jakiej pozostaje on do modelu osobowego, na podstawie którego określamy powinnośi danego zachowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt IV KK 247/18, *Legalis* 1851911).

W kwestii zarzutu obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych polegającej na przyjęciu przez OSD, że czyny Obwinionego w pkt 1- 17 są odrębnymi czynami objęte każdorazowo jednym zarzutem, gdy, jak twierdzi obrońca Obwinionego czyny zarzucone obwinionemu winny być postrzegane jako jedno przewinienie dyscyplinarne objęte czynem ciągłym albowiem polegały na złożeniu w tym samym dniu, w tym samym sądzie i w imieniu tego samego mocodawcy, kilkunastu pozwów jako pełnomocnik procesowy - radca prawny, Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela zaprezentowanego przez obrońcę Obwinionego stanowiska. W pierwszej kolejności zauważyć należy niekonsekwencję tego zarzutu w stosunku do wcześniejszych zarzutów obrońcy Obwinionego, które opierały się przede wszystkim za twierdzeniu, że Obwiniony zarzucane mu czyny popełnił nieumyślnie. Konfrontując powyższe z zarzutem niezastosowania przez OSD konstrukcji czynu ciągłego a w szczególności zasady, że instytucji czynu ciągłego nie stosuje się więc do zachowań nieumyślnych (wyr. SN z 4.12.2008 r., III KK 242/08, *Prok. i Pr.* - wkł. 2009, Nr 4, poz. 2; wyr. SN z 26.3.1999 r., IV KKN 28/99, *Prok. i Pr.* - wkł. 1999, Nr 10, poz. 2; P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), *Kodeks karny*, t. 1, 2016, s. 225-226), sprawa, że zarzut ten jawi się kuriozalnym. Odnosząc się jednak merytorycznie do przedmiotowego zarzutu WSD wskazuje że czyny za które skazany został obwiniony w niniejszej sprawie nie polegają na złożeniu w tym samym dniu, w tym samym sądzie i w imieniu tego samego mocodawcy kilkunastu pozwów jako pełnomocnik procesowy, ale na wykonywaniu czynności zawodowych radcy prawnego w sytuacji gdy w dniu 30 listopada 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydał orzeczenie o jego ukaraniu karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy, a orzeczenie to uprawomocniło

się z dniem 31 grudnia 2018 r. i od dnia uprawomocnienia się orzeczona kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu była wykonywana. To, że czynnym przejawem wykonywania czynności zawodowcy objętych w pkt. 1-17 było złożenie w sprawie pozwów nie oznacza że po tej dacie, do czasu kiedy Obwiniony, nie zmienił podstawy świadczenia pomocy prawnej w tych sprawach, czynności zawodowe nie były wykonywane.

Na marginesie powyższych rozważań, w opinii WSD faktyczny sprawy wskazuje, że złożenie w tym samym dniu, w tym samym sądzie i w imieniu tego samego mocodawcy kilkunastu pozwów jako pełnomocnik procesowy - radca prawny, stanowi raczej ciąg przestępstw regulowany w art. 91 Kodeksu Karnego. Powyższe pozostaje jednak bez wpływu na sprawę jako że art. 91 Kodeksu Karnego nie może, zgodnie z art.74¹ pkt 12 ustawy o radcach prawnych, być stosowany w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych.

Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec obwinionego kary dyscyplinarnej poprzez orzeczenie wobec Obwinionego rażąco surowej kary w stosunku do negatywnych następstw zarzucanych Obwinionemu przewinień dyscyplinarnych, w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania i nie uwzględnienie w należyтым stopniu dyrektyw sądowego wymiaru kary, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje za nietrafny. Kwestię zarzutu obrońcy Obwinionego rażącej niewspółmierności kary omówiony zostanie przy rozważaniu zasadności odwołania złożonego przez Ministra Sprawiedliwości którego jedynym zarzutem jest właśnie rażąca niewspółmierność kary.

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości jest zasadne.

Minister Sprawiedliwości zaskarżając orzeczenie OSD z dnia 7 maja 2021 roku na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej zarzucając mu rażąca niewspółmierność kary wymierzonej obwinionemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego deliktu dyscyplinarnego i stopnia winy Obwinionego, wniósł o jego zmianę poprzez wymierzenie obwinionemu za każdy z czynów z pkt 1-19 kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego i w konsekwencji kary łącznej pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zarzut postawiony przez Ministra Sprawiedliwości orzeczeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydanemu w sprawie jest zasadny z następujących przyczyn: 1. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 KPK, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych

okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 KK oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyr. SA w Katowicach z 5.10.2017 r., II AKa 318/17, Legalis). Kara może być uznana za rażąco niewspółmierną z powodu niewłaściwego wyboru jej rodzaju, jej nadmiernej wysokości, albo z powodu nie orzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (wyr. SA w Łodzi z 23.11.2016 r., II AKa 222/16, Legalis).

Rażąca niewspółmierność kary nie oznacza każdej ewentualnej różnicy w ocenach co do wymiaru kary, ale różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby nazwać "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyr. SN z 11.10.2017 r., SNO 30/17, Legalis). Idzie o taką karę, której nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz "bijącej w oczy" (wyr. SA we Wrocławiu z 31.5.2017 r., II AKa 111/17, Legalis). Chodzi zatem o dysproporcję znaczną, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądu pierwszej instancji i skarżącego (post. SN z 6.2.2017 r., V KK 385/16, Legalis) D. D. (red.), - Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz. Art. 425-682, W. 2020.

W konsekwencji dla ustalenia, że zachodzi rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. niezbędne jest przeprowadzenie analizy orzeczonej przez sąd I instancji kary po kątem prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 KK oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Najważniejsze dyrektywy wymiaru kary przewidziane są w art. 53 § 1 k.k., wśród których ustawodawca wskazuje, że kara nie może przekraczać stopnia winy sprawcy, powinna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, powinna brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast § 2 tego przepisu wskazuje na inne, nie mniej istotne okoliczności, które Sąd winien brać pod uwagę przy orzekaniu kary tj. motywację i sposób zachowania się Obwinionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na Obwinionym obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przewinienia dyscyplinarnego, właściwości i warunki osobiste Obwinionego, sposób życia przed popełnieniem deliktu dyscyplinarnego i zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd I instancji niewątpliwie dyrektywy wymiaru kary zastosował, wskazując iż przy ocenie

wymiaru kary wziął pod uwagę relację pomiędzy czynem, którego dopuścił się obwiniony i jego stosunkiem do tego czynu. Wskazał, że Obwiniony nie wykazał żadnej skruchy z powodu dopuszczenia się czynów objętych postępowaniem, „nawet nie pofatygował się do złożenia przed organami samorządu radcowskiego jakichkolwiek wyjaśnień” co OSD ocenił jako „totalną ignorancję”. Uwzględnił także warunki osobiste oraz sposób życia Obwinionego przed popełnieniem deliktu dyscyplinarnego opisując charakter dopuszczanych się przez Obwinionego czynów oraz orzeczone w tych postępowaniach kary. OSD przy wymiarze kary wziął także stosunek Obwinionego do toczącego się w niniejszej sprawie postępowania dyscyplinarnego ale także innych prowadzonych przeciwko niemu postępowaniach dyscyplinarnych gdzie Obwiniony nie udziela wyjaśnień, nie stawia się na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego, Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, a także przeważnie nie odbiera korespondencji kierowanej na wskazany przez siebie adres do doręczeń. Takie postępowanie Obwinionego z uwagi na ilość skarg, które wpływają od osób fizycznych oraz zawiadomień z sądów i prokuratur, a także powtarzalność niektórych zarzutów, ocenione zostało jako wskazujące na notoryczne uchybianie przez niego swym obowiązkom zawodowym oraz stałe lekceważenie swoich obowiązków wynikających z przynależności do samorządu zawodowego radców prawnych.

Także rodzaj i stopień naruszenia ciężących na Obwinionym obowiązków został przez sąd I instancji rozważony, a mianowicie obowiązek uczciwości i postępowania zgodnie z obowiązującym prawem, obowiązek lojalności w stosunku do klienta, obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, gdzie sąd wskazał iż skala i stopień ich naruszenia przemawiają za zastosowaniem kary eliminacyjnej.

Podsumowując swoje rozważania na temat wymiary kary sąd I instancji ocenił wymiar kary przez pryzmat celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do obwinionego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przez co uznał, że przewinienia dyscyplinarne których dopuścił się Obwiniony, polegające na naruszaniu przez radcę prawnego obowiązków popełnianie są świadomie, celowo oraz w sposób ciągły przez co winny być traktowane jako dowód braku nieskazitelnego charakteru i niedawania rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu radcy prawnego. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, istotne jest nie tylko wymierzenie Obwinionemu jakiegokolwiek kary, lecz przede wszystkim to, by Obwiniony przestał czasowo pełnić funkcję radcy prawnego, a więc osoby cieszącej się publicznym zaufaniem i do której postępowania trzeba stosować szczególną miarę sumiennego i rzetelnego działania oraz godnego zaufania. W opinii OSD wymierzona kara jest, uzasadniona stopniem winy i charakterem dokonanego naruszenia zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, adekwatna i

odpowiednia do popełnionych czynów i dolegliwością nie przekracza stopnia winy Obwinionego.

W ocenie OSD, kara zawieszenia w prawie do wykonywania zawodu radcy prawnego jest choć surowa, to jest jedynie właściwa. Jedynie bowiem taka kara spełnia swoją funkcję w zakresie prewencji i służy zapobieżeniu popełnienia podobnych przewinień w przyszłości.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny dzieląc ocenę charakteru popełnionych przez Obwinionego czynów, jego stopnia zawinienia i stopnia naruszenie jego obowiązków zawodowych, zaprezentowaną przez OSD nie podziela jednak jego stanowiska w kwestii kary którą ten zastosował w stosunku do Obwinionego.

Dyrektywą fundamentalną w kodeksie karnym zarówno dla zasady odpowiedzialności, jak i dla wymiaru kary jest dyrektywa winy. Ustawodawca zastrzegł, że sąd wymierzając karę musi uwzględnić stopień winy sprawcy. Kara, która jest sprawiedliwa, nie może bowiem przekraczać stopnia winy. Niedopuszczalne jest wymierzenie sprawcy kary, która przekraczałaby ten stopień - nawet, gdyby czyniła jednocześnie zadość pozostałym dyrektywom wymiaru kary (zob. np. wyr. SA w Gdańsku z 11.7.2013 r., II AKa 224/13, Legalis; W. Zalewski, O pojmowaniu sprawiedliwości).

Przyjmuje się, że górną granicę kary limituje stopień winy sprawcy, natomiast dolną - potrzeby prewencji generalnej (wyr. SA w Krakowie z 9.6.2004 r., II AKa 111/04, Legalis).

Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. sąd przy wymiarze kary musi mieć na uwadze, aby jej dolegliwość "nie przekraczała stopnia winy". Stopień winy zaś wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary, której nie może przekroczyć chociażby stopień społecznej szkodliwości czynu i względy prewencyjne za tym przemawiały.

Nie można zatem orzec kary lub środków karnych, których dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Przenosząc powyższe rozważania na grunt orzeczenia dyscyplinarnego sądu I instancji OSD winien dokonać w sposób prawidłowy oceny zarówno stopnia zawinienia sprawcy, jak też i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem deliktu dyscyplinarnego, co, w ocenie WSD, sąd I instancji uczynił, jednakże doszedł do nieprawidłowych wniosków.

W ocenie WSD wina Obwinionego winna być oceniana jako możliwość postawienia mu zarzutu, że w danej sytuacji nie zachował się zgodnie z prawem, gdy w danej sytuacji racjonalnym było

wymaganie od Obwinionego, ażeby zachował się zgodnie z prawem.

Biorąc pod uwagę że Obwiniony wykonuje zawód radcy prawnego, który immanentnie związany jest z przeprowadzaniem analizy aktów prawnych, korespondencji procesowej, analizą zgodności z prawem dokumentów, racjonalnym jest oczekiwanie, że radca prawny będzie miał świadomość doniosłości faktu doręczenia mu korespondencji procesowej na adres wskazany do doręczeń. Racjonalnym jest także założenie, że radca prawny, który odbierze orzeczenie sądu dyscyplinarnego, podejmie w tej sprawie decyzję co do dalszego swojego w tym procesie postępowania. W przypadku natomiast kiedy radca prawny w następstwie swojego postępowania nie stosuje się do wydanego, doręzonego mu zgodnie z prawem orzeczenia sądu dyscyplinarnego, nie sposób ocenić stopnia jego winy inaczej niż jako rażąco wysokiego i taki stopień zawinienia Obwinionego w zakresie zarzucanych mu w pkt. 1-19 orzeczenia Wyższy Sąd Odwoławczy przyjmuje do oceny zawinienia Obwinionego.

Analogiczny stopień zawinienia WSD dostrzega w przypadku czynu objętego pkt. 20 orzeczenia sądu I instancji, gdzie Obwiniony będąc świadom swojego obowiązku wynikającego ze stawiennictwa przed organami samorządu nie stawił się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności mimo, iż wezwanie zostało doręczone, co nie może być zinterpretowane inaczej niż to, że Obwiniony pomimo świadomości swoich obowiązków nie dopełnia ich. Takiego zachowania nie sposób ocenić inaczej jak zawinionego w stopniu bardzo wysokim, gdzie nie dość że jest to postępowanie wprost wbrew normom samorządowym to dodatkowo jest to działanie godzące w fundamentalną dla zawodu radcy prawnego kwestię jaką jest możliwość skutecznego sprawowania dyscyplinarnego wymiaru sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe Wyższy Sąd Dyscyplinarny dodatkowo ocenia, że na wymiar kary winna mieć znaczący wpływ także ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych istotnych z punktu widzenia społecznej szkodliwości oraz możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych, poprzez wyrobienie u oskarżonego poczucia odpowiedzialności i poszanowania prawa (wyr. SA w Szczecinie z 21.9.2017 r., II AKa 106/17, Legalis), która uwzględniając fakt, że Obwiniony notorycznie łamie zasady wykonywania zawodu, postępuje w sposób nielojalny w stosunku do Klientów oraz samorządu do którego należy, oraz to że pomimo co najmniej 8 orzeczeń dyscyplinarnych zapadłych przeciwko niemu, nie zmienia on swojego postępowania, co więcej ignoruje on orzeczone kary, także kary zawieszające mu na określony czas prawo wykonywania zawodu. Wobec takiej sytuacji nie sposób uznać, że orzeczona w niniejszym postępowaniu przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kara zawieszenia prawa do wykonywania

zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy za każdy z 20 zarzucanych czynów oraz kary łącznej pięciu lat zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, jest karą adekwatną i odpowiednią, a co najważniejsze będzie w stanie w stosunku do Obwinionego spełniać swoją funkcję w zakresie prewencji i służyć zapobieżeniu popełnienia podobnych przewinień w przyszłości. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego postawa Obwinionego, oraz charakter popełnianych przez niego czynów wskazuje na to, że ponowne orzeczenie wobec niego kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu jest rażąco łagodne i niecelowe, albowiem brak mu nieskazitelnego charakteru, nie szanuje i nie przestrzega on porządku prawnego i w ocenie WSD, Obwiniony w sposób trwały nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu radcy prawnego, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia , zgodnie z treścią art. 65 pkt. 1 ust. 5) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego za poszczególne przewinienia, a następnie, zgodnie z treścią art. 65¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzeczenie kary łącznej pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

W wyniku zmiany kary łącznej zawieszenia prawa do wykonywania zawodu poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia prawa do wykonywania zawodu niemożliwym jest zastosowanie art. 65 pkt. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd wydał na podstawie art. 70⁶ ust 1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 1) uchwały Nr 86/K/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, biorąc pod uwagę ilość czynności podjętych w sprawie.